

Plankenkoorts

Driftig dribbelt de Kleine Grijsze Acteur heen en weer. Telkens weer. De voorstelling zal over een paar minuten beginnen en in de coulissen is de spanning te snijden. Eigenlijk baalt de Kleine Grijsze Acteur ontzettend van zichzelf. Vijfentwintig jaar zit hij - als echte laatbloeiër - nou in het vak en nog steeds die tergend langzaam omhoogkruipende zenuwen. Terwijl hij weet dat het dadelijk op dat grote podium wel weer los zal lopen. Plankenkoorts. Het hoort bij hem. Maar leuk is anders. In vakbladen als *Story* en *Privé* vertelt tegenwoordig elke collega, hoe onbeduidend ook, over de nerveuze rillingen en maagkrampen die hij kort voor de voorstelling steeds weer moet overwinnen. Maar zo'n bekentenis is aan hem niet besteed. Daar heeft niemand iets mee te maken. Tersluiks observeert hij zijn collega's, die er ogenschijnlijk ontspannen bijstaan. Zouden zij iets aan hem merken? Nee, natuurlijk niet. Aan hém merkt nooit iemand wat. Hij is de grote man van het theater. Zie ze daar nou staan, de stakkers. Lavooij, die kleine rooie, heeft het makkelijk. Hij heeft maar een bijrolletje. Hoofd van de plantsoendienst. Zo tegen het eind van het laatste bedrijf mag hij even iets zeggen. En van de eertijdse diva Scheifes zijn ook geen opzienbarende acties te verwachten. Haar mysterieuze zwijgen tijdens de voorstellingen, geeft haar de uitstraling van een vedette uit de tijd van de stomme film. In zwart-wit en grijs. Vooral veel grijs.

Nee, de Kleine Grijsze Acteur maakt zich meer zorgen over de andere grote rollen. Boekhouder Brouwer - BB voor intimi - bijvoorbeeld. Die al jaren aast op de hoofdrol. De Kleine Grijsze Acteur hoeft maar even te gaan plassen, of BB zit al in zijn stoel. En zie hem er dan nog maar eens uit te krijgen!

Maar de meeste angst heeft de Kleine Grijsze Acteur toch nog altijd voor Golfbaas Beenackers. Een ervaren rot, die nog heeft meegespeeld in *De Jantjes*. En er gaan geruchten dat hij de oude Beppie Nooij nog van wel heel dichtbij heeft gekend. Naast Albert van Dalsum en Gerrit Boemaars heeft hij een mensenleven geleden als jong broekie de eerste voorzichtige schreden op de planken gezet. Beenackers is het grote improvisatietalent van de troep. Waar iedereen zich braaf aan zijn tekst houdt en keurig alle regieaanwijzingen opvolgt, kun je op Beenackers geen staat maken. Als je hem even laat gaan, maakt hij er zijn eigen voorstelling van, niet gehinderd door enige kennis van de oorspronkelijke tekst. De Kleine Grijsze Acteur vraagt zich stiekem wel eens af of Beenackers zijn tekst ooit leest van tevoren.

Shit! Daar heb je Wijnand, de ambitieuze toneelmeester al. Ze moeten op. Vooruit dan maar. Nog even haalt de Kleine Grijsze Acteur diep adem. En dan wandelt hij hautain het podium op, terwijl hij voelt hoe de spanningen als een nachthemd van hem afvallen. Zoals altijd. Hem kan niks gebeuren. Dit is zijn wereld. Al vijfentwintig jaar!

En het publiek geniet.

Ik ook.